

vet siden sommeren 1974, og at det ikke kan nytte at tage på problemerne med den letbenede overfladiskhed, som desværre prægede forhandlingen af forslaget i foråret 1975.

Det har været hævdet, at de folkevalgtes vederlag må have en størrelse, der mindst udgør den nuværende som følge af, at det ellers ikke ville være muligt at få kvalificerede medlemmer til folketing og kommunalbestyrelser. Efter forslagsstillerens opfattelse beror denne betragtning på et fejlsyn. For det første er det absolut ikke ønskværdigt, at folk lader sig opstille til politiske valg ud fra overvejelser om økonomisk vinding eller klamrer sig til mandaterne, fordi de er bange for ellers at gå ned i indtægt. For det andet søger betragtningen formentlig en aldeles forkert forklaring på det faktum, at de folkevalgtes kvalitet i perioden 1945 til 1973 faldt så stærkt. Årsagerne hertil er først og fremmest at finde i den begunstigelse af offentligt ansatte og interesseorganisationsrepræsentanter, som systemet udviklede, og i, at navnlig folketingsarbejdsgangen stivnede på en sådan måde, at den virkede afskrækkende på de fleste kvalificerede. Siden december 1973 har der imidlertid været en klar opgangslinie, og selv om det er åbenbart, at enormt meget endnu skal gøres, før forholdene blot bliver nogenlunde tilfredsstillende, er det ikke forslagsstillerens opfattelse, at det vil gavne noget som helst at forhøje politiker aflønningerne, snarere tværtimod.

Som bl. a. fremhævet af det radikale venstres gruppeformand, Hilmar Baunsgaard, under behandlingen i folketinget den 3. april 1975 (spalte 2741), er det nuværende folketingsvederlag da også tilstrækkeligt stort til, at det levner mulighed for, at folketingsmedlemmerne kan aflevere ikke ubetydelige procentdele af det som part i fondsbidrag til deres respektive partier. At lave skatteyderfinansiering af de private foreninger, som de politiske partier er, gennem et for højt folketingsvederlag er en i alle måder utiltalende foranstaltning. Dobbelt forargeligt bliver det, når systemet endog benyttes til skattefusk, jvf. skattedepartementets udtalelse om,

„at bidrag af den omhandlede art i princippet ikke kan ydes skattefrit, idet der dog er taget forbehold over for de forskellige ligningsmyndigheders fortolkninger, da bidrag af denne art eventuelt kan betragtes som en driftsomkostning, ligesom bidrag kan tænkes ydet som skattefri gaver.“. Også som følge af nævnte forhold er der stærk grund til at følge nærværende forslag om nedsættelse af det vederlag til folkevalgte, som er kommet alt for højt op efter de umådeholdne lønstigninger, som de folkevalgte igennem de seneste år ud fra en helt anden fremtidsøkonomibedømmelse end den, der blev den rigtige, har bevilget sig selv.

Ingen tvivl om, at de folkevalgte har ført sig selv op i den bedst aflagte del af befolkningen: Folketingsmedlemmer er således indplaceret helt oppe i 28. lønramme, 3. løntrin (skalatrín 40), jfr. folketingsvalglovens § 83, stk. 1. Der er særlov for ministre, nr. 194 af 5. juni 1959 som ændret ved nr. 577 af 19. december 1969. Borgmestre er oppe i lønramme 30-39 (skalatrín 39-52) med visse tillæg i henhold til indenrigsministeriets cirkulære af 21. januar 1972, der anbringer rådmænd i lønramme 35 (skalatrín 48). Udvalgsformænd, kommunalbestyrelsesformænd og skolekommissionsformænd honoreres ifølge indenrigsministeriets cirkulære af 19. januar 1972.

For alle grupper udgør en dyrtidsportion 104 kr. månedlig + taktregulering. Derudover har de folkevalgte meget betydelige særpensionsrettigheder og naturalfordele, hvis værdi skattevæsenet i praksis undlader at kræve indtægtsskat af (jvf. udtalelse fra ligningsdirektoratet om, „at ydelser af den omhandlede art i princippet beskattes ens for såvel folkevalgte som privat ansatte, idet man dog har gjort opmærksom på, at f. eks. frikort til offentlige transportmidler, der i embeds medfør benyttes af folkevalgte, efter omstændighederne vil kunne betragtes som dækkende en driftsomkostning.“). Endvidere bevirker den omstændighed, at man er eller har været folkevalgt, for de fleste løn- og honorarmæssige fordele af et meget betragteligt omfang.